

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄριστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασκήνιον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διηγεσιῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀποστολὴν γράσεια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἕλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων δρατῶν δολάρια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τριμήνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΡΕΝ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου, 1926

Ἔτος 48ον—Ἀριθ. 8

Ἡ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

παρηγγέλιον ἤδη καὶ κατασκευάζεται ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κουλουρή κατὰ πρόπλασμα τοῦ Δουκῆ Δοῦκα, διὰ νὰ στηθῆ ἔνδοξο τοῦ Ἑθνικοῦ Κήπου, εἰς τόπον παραχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Ἐπιτὸς τοῦ ποσοῦ τῶν 14,000 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέφερον ὡς τώρα ὁ ὑπὸ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως ἐνεργούμενος ἔρανος, θὰ χρειασθοῦν ἄλλαι 8,000 τὸ εὐγώτερον. Ἡ Διαπλάσις ἐλπίζει οὖν οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι τῆς. θὰ φιλοτιμηθοῦν, προσφέροντες ἕνατος τὸ κατὰ δύναμιν, νὰ συμπληρῶσιν τὸ ποσὸν ἐγκαίρως.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συγχεῖμα ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

Ὁ μικρὸς φίλος μας, ἀπὸ τότε ποὺ ἐξηγήθη μετὰ τὸν κ. Γιάννη, τὰ περνοῦσε ὥρατα. Εἶχε προσληθῆ ἐπίσημα σὲ προσωπικὸ τοῦ πλοίου, ὡς ἀντικαταστάτης τοῦ Ντὸ-Χοῦν. Οἱ Ἄγγαμιτες δὲν ἔβλεπαν μετὰ καλὸ μέτρο τὸ μικρὸν Γάλλο, μὰ τὸ ἐπιβάλλον τοῦ ἀστέρου κ. Γιάννη τοὺς ἐμπέδισε νὰ ἐκδηλώσων μετὰ εὐπορήσει τρέπον αὐτῆ τῆ δυσαρρέσειά τους.

— Ὁ συνάδελφός σας ὁ Ντὸ-Χοῦν εἶναι ἕνας λιποτάκτης, τοὺς εἶχε πει ὁ κ. Γιάννης, ὅταν τοὺς παρουσίασε τὸν Φραγκίσκο. Δίχως νὰ μετ' εἰδοποιήση, ἄφισ τῆ θέσῃ του καὶ πῆγε ὑπηρετῆς σ' ἕνός Ἑλληνα στῆ Μασσαλία. Γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω τὴν ὄρα ποὺ ἐφευγε τὸ πλοῖο, ἀναγκάστηκα νὰ πάρω αὐτὸ τὸ παιδί. Ὅποιοι τὸ πειράζει, θάχει νὰ κάμῃ μετὰ μένα.

Μ' αὐτῆ τῆ σύστασι, καὶ μετὰ τοὺς καλοὺς κ' ἔξυπνοὺς τρόπους του, ὁ φίλος μας κατάφερε νὰ τὰ πηγαίῃ πολὺ καλὰ μετὰ τοὺς συναδέλφους του. Γυζάριζε τὰ παπούτσια καὶ βοῦρ-

τοῖς τὰ ρούχα μετὰ ὅση ἐπιτηδεύειντα κ' ἐκείνοι, καὶ σερβίριζε μετὰ πορτοκαλλὰδα ἢ ἕνα κακτὴλ μετὰ ἄψογο τρόπο, ὅταν νὰ ἦταν κανένας ἐμπειρὸς μπόυ.

Τοῦ εἶχαν ἀναθέσει ὑπηρεσία σὲ τρεῖς καμπίνες. Μὰ ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτές, ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμησιν γιὰ τίς δύο.

Στὴν πρώτη ἔμενε ἕνας γάλλος μηχανικός, ὁ κ. Καρβύ, ποὺ πῆγαινε στὸ Τογκίνο γιὰ νὰ κάμῃ μεταλλεολογικὰς ἔρευνες. Στῆ δευτέρῃ ἔμενε ἡ μικρὴ του κόρη Λούση. Ἀπὸ τῆ δευτέρῃ μέρα τοῦ ταξιδίου, ὁ μηχανικός συμπάθησε τὸ μικρὸν ψευτανναμίτη, ποὺ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν του. Ἔτσι ὁ Φραγκίσκος γρήγορα ἐπίασε φιλίαν μετὰ τῆ Λούση, χαριτωμένον κοριτσάκι δώδεκα χρόνων κ' ἡ ὑπηρεσία τοῦ πρόθυμου μπόυ, μ' αὐτοὺς τοὺς ἔρους, ἦταν

περισσότερον εὐχαρίστησιν παρὰ χρέος.

Δυστυχῶς εἶχε κ' ἕναν τρίτον πελάτη, τὸσο ἀντιπαθητικὸς, ὅσο συμπαιθητικὸς τοῦ ἦταν οἱ δύο ἄλλοι. Τὴν πρώτην φορὰ ποὺ μπήκε στὴν καμπίνα τοῦ τρίτου πελάτη του, ἐνοίκωσε ἕνα εἶδος φόβου καὶ ἀντιπάθειαν γι' αὐτὸν τὸν ταξιδιώτη. Ἦταν ἕνας λιγνός, σκυφτὸς ἀνθρωπάκος, μετὰ ζογρὰ ζογρὰμένα μάτια. Ἐδκόλα θὰ τὸν ἔπερνε κανεῖς γιὰ Κινέζο ἢ Γιαπωνέζο, ἀν δὲν εἶχε μετὰ τετραγωνικὴ ἔαυθὴ γενεάδα καὶ μεγάλη στρογγυλὰ ματογυάλια, ποὺ ἄλλαζαν τὴν ἔκφραση τῆς φυσιογνωμίας του. Ἄλλωστε ἦταν ντυμένον μετὰ ἀμπετο εὐρωπαϊκὸν καστοῦμι κ' εἶδινε τίς διαγίς στὸ Φραγκίσκο σὲ ἀρκετὰ καλὴ γαλλικῆ. Στὸν κατάλογο τῶν ταξιδιωτῶν ἦταν γραμμένον μετὰ τὸνομα «Τινέλ, ἔμπορος, κάτοικος Μασσαλίας, μεταβαίνει εἰς Σαλγόν». Δὲν εἶχε κρατῆσει καμπίνα, ἀλλὰ πῆρε ὅποια βρήκε ἐλεύθερη ὅταν ἐφθάσε στὸ πλοῖο.

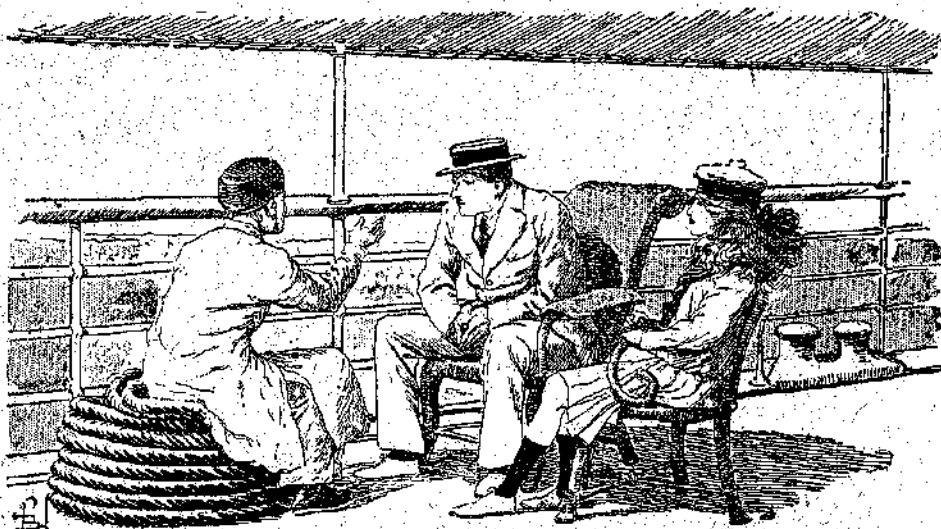
Ὅταν, τὴν πρώτην μέραν τοῦ ταξιδίου, χτύπησε τὸ κουδούνι κ' εἶδε νὰρχεται ὁ Γάλλος ψευτομπόυ, φάνηκε στενοχωρημένον καὶ τὸν ρώτησε ἀν θάμενε στὴν ὑπηρεσία σ' ἕλο τὸ ταξίδι.

— Μάλιστα, κ. Τινέλ, τοῦ εἶπε τὸ παιδί. Μήπως θὰ ἐπιπροτιμοῦσατε ἕναν ἄλλο μπόυ;

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε ὁ ἀνθρωπάκος, μὰ κάνε μου τὴν χάριν νὰ μὴ μπαλινεῖς ποτὲ στὴν καμπίνα μου προτοῦ νὰ χτυπήσεις καὶ νὰρχεσαι μόνον ὅταν σὲ φωνάζω.

Τὸ διαπερατικὸν βλέμμα κ' οἱ δόξιστοι τρόποι τοῦ ἐπιβάτη δὲν ἔλεγον τίποτα καλὸ στὸ παιδί.

— Περὶ ἐργον, συλλογίζεταν ὁ φίλος μας. Μοῦ φαί-

« Ἀκούγε προσεχτικὰ τὸν μηχανικόν... » (Σελ. 62, στ. α'.)

γεται πώς κάποιος τ'έχω ξαναδεί αυτό το μούτρο. Κι' όμως δεν μπορώ να θυμηθώ.

Το πρόσωπο αυτό έβγαине πολύ σπάνια από την καμπίνα του, δε συναναστρεφόταν κανέναν από τους άλλους επιβάτες και, κάθε φορά που το πλοίο επικοινωνούσε με κανένα σταθμό ασυρμάτου, έστελνε τηλεγραφήματα σε μία γλώσσα συνθηματική, που δεν την καταλάβαινε κανένας.

Ο μηχανικός Καρινό είχε αρχίσει ν' αγαπά το παιδί, που του είχε διηγηθή την ιστορία του. Ο τρόπος που μπήκε στο πλοίο τοδκάμε πολλήν εντύπωση και θαύμασε την τόλμη και τη θέληση του μικρού φίλου μας. Μά δεν έπαυε να συλλογίζεται πώς δυσκολίες έμελλε ν' απαντήσει ένα όρφανό, χωρίς χρήματα και χωρίς προστάτη, σε μία ξένη κι άγνωστη χώρα.

Όσο για τη Δούση, ήταν ένθουσιασμένη που βρήκε έναν σύντροφο για να παίξει παλάτες στο κατάστρωμα. Ο Φραγκίσκος ήταν καταλληλότερος κι' επιδέξιος σ' όλα τα παιχνίδια και περνούσαν εχάρματα πολλές ώρες μαζί.

Ξαφνιζόταν μόνο που ο Φραγκίσκος δεν εόκλεισε να παίξει μαζί της από το πρωί ως το βράδυ, γιατί νόμιζε πως ή διηρησία του πλοίου τον είχε μόνο και μόνο για να διασκεδάσει τα κορίτσια των επιβατών, παίζοντας μαζί τους.

Ο κ. Γιάννης είχε παρατηρήσει αυτή την οικειότητα του υπαλλήλου του με τους επιβάτες. Μά επειδή ο κ. Καρινό του μίλησε με πολύ καλά λόγια για το Γάλλο φευτομπόυ, ο προϊστάμενος έκανε στραβά μάτια. Κι' έτσι, μέσα σε μία εβδομάδα από την ημέρα που ξεκίνησε το πλοίο από τη Μασσαλία, ο φίλος μας είχε αποκτήσει προνομιούχο θέση, που την ζηλεύαν οι συνάδελφοί του.

Γιαυτό, την ημέρα που το πλοίο περνούσε το κανάλι του Σουέζ, ο Φραγκίσκος, αντί να μένει, καθώς οι άλλοι μπόυ, κάτω, να γυαλλίζει τα πρόμαλα από τις πόρτες και τα κρημικά, καθόταν ήσυχα-ήσυχα στην πρόρα, πάνω σε μία κουλούρα σκοινιά. Άκουγε προσεχτικά το μηχανικό, που εξηγούσε σ'αυτόν και στη Δούση πως στην

εποχή της δεύτερης Αυτοκρατορίας, ένας μεγάλος Γάλλος, ο Λεοπόλ, είχε κόψει το κανάλι του Σουέζ, τι τεράστιες θυσίες στοίχισε αυτή η επιχείρηση και πόσο εξυπερέβησε τον πολιτισμό και τη ναυτιλία. Τα πλοία δεν είναι τώρα πια υποχρεωμένα να κάνουν το γύρο της Αφρικής και να περνούν από το άκρωτήρι της Καλής Έλπίδας, για να πηγαίνουν στην Κίνα.

Ο Φραγκίσκος άκουγε με πολλή ευχαρίστηση αυτές τις διδακτικές διηγήσεις. Μά κι' ο κ. Καρινό με ευχαρίστηση του μιλούσε, γιατί είχε αντίληψη την έξυπνάδα, την αντίληψη και την εξαιρετική φιλομάθεια του παιδιού.

— Κρίμα, του έλεγε κάθε τόσο, να μην πάς στα γυμνάσια να κολουθήσεις μαθήματα!

— Ναί, ναί, απαντούσε ο Φραγκίσκος, αυτός ήταν ο κάμπος του πατέρα μου. Έκανε ότι του περνούσε από το χέρι για να με μορφώσει ο ίδιος. Μά ή αρρώστια του τον εμπόδισε να εξακολουθήσει τα

μαθημάτα μου.

Στον κ. Καρινό είχαν κάνει εντύπωση μερικές φράσεις που πετούσε εδώ και εκεί το παιδί για τις εργασίες που απασχολούσαν τον πατέρα του. Τι είδους έφευρέτης να ήταν αυτός ο Ταρδύφ;.. (Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΚΕΪΤΗ

Στην Οικουμένη ήρθε ο καιρός ο ήλιος να βασιλέψει, και πίστη νάβρη η ελάχιστη ψυχή να ζητιανέψει.

Γέροντα, όπως Ιστορήσε για τ' άγια μοναστήρια, τ' άφωνα παρακλησία τους και τ' άκρα σημαντήρια!

για σκαλιστά, άγιορειτικά του Έπιταφίου άγιοκέρια, τριφύλλα άγιοφάκια κωνίαμα, πανέριμα.

Θήκες πελεμητές, σγουρά χαλιά φραδοκλωμένα, ούσια, φανάρια, φυλαχτά και λείψανα άγιοκείμενα...

Και στον γλυκό τους σούρε με τον ήσκιο, ως για ν' άπλώσει των Σιαυρωμένων τα σμαχτά τα γόνυα να ζώσω.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ» (THE SERAOS)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Έχει το ποιητικό και γλυκό αυτό όνομα, πεύταν άγαπητό στο Λεοπόρντι (!): Νερλίνα. Μά και σ' δλάκερη την ύπαρξη της παιδούλας αυτής, της ψηλής και λεπτής, είναι ζωγραφισμένη μία γλύκα ήσση, ποιητική.

Τ' άπαλά και καστανά μαλλιά της, καθώς πέφτουν στις πλάτες, αφήνουν έλευθερο ένα μέτωπο μακρύ, λευκό, έξυπνο: μέτωπο σκεπτικό. σάν τα μεγάλα μαύρα της μάτια, μάτια αϊγυπτίας: μάτια λαμπερά και βαθιά, γεμάτα γαλήνη, που κάποια άρχή μωπίας τους δίνει, μερικές φορές, μιάν άδεβαίτητα που μοιάζει με όνειρο, ή μιάν υπέροχη λεπτότητα στο κολταγμα.

Η κατατομή είναι κανονική, λεπτή, λές γυναικεία: ένω το στοματάκι έχει ακόμα κάτι το παιδικό, χιλιάκια δροσερά και ρόδινα, ελως διόλου έβουλα, χωρίς προσποιημένο γέλιο, που κάποτε ζαρώνουν από να θυμό, για να φανούν πικραμένα, για να κλάψουν.

Η φωνή της άνθίζει, νομίζεις, καθώς βγαίνει άργά και στοχαστικά, σ' ένα τόνο κάπως βαθύ, μελαγχολικό: είναι φωνή που μιλώντας σκέπτεται.

Με μεγαλύτερη εχάρηση άκουει, με το κεφάλι γυρμένο, με τα ζωνρά μάτια της, που ναι ήσκωμένα από τα πλοία καστανά φρύδια, με το στόμα μισόκλειστο.

Άφήνεται, με μιά κούραση γεμάτη στοργή, με το κεφάλι: άκουμπισμένο στο μητρικό ή το πατρικό στήθος, με τα χέρια κρεμασμένα ελόισα στο παράξενο σε σχέδιο «τουνίκ» παιδικό φορεματάκι, που έχει κάτι από βυζαντινό μυστικισμό ανάμεσα στις άπλες γραμμές του.

Άγαπή πολύ κάθε πράμμα που παύρεχεται από τη σκέψη ή τη φαντασία: τα πολύωρα διαβάσματα σε μιά γωνίτσα του σαλονιού, την τραδοθν άκαταμάχητα, λογοτεχνική συνδιάλεξη την άπορροφά, ή ενάτηνση μιάς ζωγραφιάς την κάνει να ξεχνιέται. Μία βραδυά, ή φαντασμαγορία ενός χορού

(!) Πρόκειται για τον μεγάλο της Ίταλίας ποιητή Τζιάκομο Λεοπόρντι. Ο Λεοπόρντι, μιά δυστυχισμένη άκαρη, άίλα μεγάλη ποιητή κή ψυχή, γεννήθηκε στα 1798 στο Ρεκαβάνι, κι' άπέθανε στη Νάπολη στα 1837. Είχε το σθη άσενικό και κρημορικό, αλλά την ψυχή άφραία. Ίσως, από μιά μεριά, το σωματικό του αυτό έλ. τωμα, που τον έκαμε να δοκιμάση τη καταπρόνια και τη σκληρότητα του κόσμου, σταθήκε ή άφοραή, που ο Λεοπόρντι έγραφε τα τόσο υπέροχα έργα του — ποιητικά και πεζά — π. δ θεωρώντα από τα λίγα άρετικωρήματα όχι μόνο της Ίταλίας, αλλά και της Παγκόσμιας Λογοτεχνίας. Η παινή του άπο όσο διαπνέεται από μιάν άπέραντη άπαισιότητα, τόσο που το έπίθετο Λεοπαρδικός κατέκτησε συνάνημο το άπαισιόδοξο. — Σ. τ. κ.

στο «Έξέλιος» την έμέθυσε μιά μέρα, στη Βενετία, στην πλατεούλα του Άγιου Μάρκου, άρχισε να παρακαλή τον πατέρα της, με δάκρυα στα μάτια, να μη την πάρη πιά ποτέ μακριά από το μέρος εκείνο, το τόσο άμορφο!

Η μικρή αυτή έχει μιάν αντίληψη άκλεκτη κι' εύγενική, που την κάνει να μαθαίνη εύκολά κάθε πράμμα, όπου ή προσήλωση χρειάζεται περισσότερο κι' από τη μελέτη, όπου ή άπόλαυση κυριαρχεί άπέναντι στην παρατήρηση: είναι συχνά ή εύγενική αυτή προτίμηση είναι καθοδηγημένη από μιά μεγάλη ειλκρίνεια, πράμμα άπροσδάχητο κι' άξιοθαύμαστο για την παιδική ηλικία.

Τέλος αυτή είναι μιά ύπαρξη άπλή, λιγάκι δειλή, κλεισιμένη στον έαυτό της, όλη πνεύμα.

**

Η πονηριά του μικρού εκείνου Ρουτζέρο διακρίνεται στα μάτια. Είναι μάτια χρώματος μαδρου γλυκού, ζωηρού βελουδένιου, με την ίριδα μακριά και θωπευτική, με τον κερατοειδή γαλάζιο, με τα μακριά φρύδια, τα σχεδόν γυναικεία: μάτια παράξενα που αστράφτουν από έξυπνάδα, σκληρά μάτια, σκεπτικά, που το βλέμμα τους, κυματίζοντας άργά, λές και φτάνει από μακρινές μυστυριώδεις ένατενίσεις: άτονα μάτια, κατεργάρικα, που μισοκλείνουν σάν κουρασμένα.

Αυτός ο μικρός έχει το δέρμα μελαχροινό, θερμά μελαχροινό και θαλερό, τα μαλλιά βαθιά φυτωμένα στο μέτωπο, τα φρύδια μαύρα και μακριά, το στόμα ρόδινο και ζωντανό σάν ένα γαρόφαλλο, τον μελαχροινό λαϊμό έλεύθερο στο ναυτικό του κολάρο, τις μελαχροινές γάμπες γυμνές και νευρώδικες.

Μά ή όψη του ή λεπτή και μακρουλή εξαφανίζεται από κείνα τα μεγάλα και παράξενα μάτια, που σάς εκπλήττουν, τόσο είναι γεμάτα φωτιά.

Και μεσ' στην ιδιορρυθμία αυτών των ματιών, που άλλοτε μοιάζουν μάτια ζωηρές Άνδαλουσίας, άλλοτε σάν εκείνα ενός άράπη χωμένου στο μπουρνοός του, θά βρήτε έναν ιδιότροπο παιδικό χαρακτήρα.

Αυτός δεν θέλει ποτέ να τον φιλούν ποτέ δεν φιλεί. Άν του μιλήσετε, όπως σε παιδί, σάς κοιτάζει σοβαρός-σοβαρός, γυρίζει τις πλάτες και φεύγει. Πρέπει να του κάμετε μιάν όμιλία λογική, ήρεμη, να του μιλήσετε όπως σε μεγάλο: τότε σάς άπαντά, ήσυχα, μερικά πράματα που σκέπτεται.

Μην επιχειρήσετε να του διηγηθήτε ιστορίες, παραμύθια: αυτός θα σάς διηγηθή τέτοια, που θα τα φανταστή ίσως στέκεται ίσως άπέναντι σας, προσπαθώντας να μη τον βλέπετε κατάματα, με το δείκτη που έγγίζει τη γωνία των χειλιών, και σάς λέει χαμηλόφωνα, σά

να μιλούσε στον ίδιο τον έαυτό του, τον μύθο του ή την παράδοση.

Κάθε τόσο καταδέχεται καλόκαρδα να σάς εξηγήση κάποιο μέρος ξεχωριστό, — γιατί το φάντασμα, μερικές φορές, είναι καλό, — γιατί εκείνη ήταν καθ'αυτό ένα καλό κορίτσι, — κι' εξακολουθεί μακραίνοντας τη διήγησή, φανταζόμενος κάτι άλλο, σά να δημιουργούσε. Άν τον διακόψετε, τα χάνει, σάς ρίχνει μιά ματιά δόσιστη κι' άδοτηρή: ξαναρχίζει, χωρίς να λογαριάση κείνο που τον ρωτήσατε.

Ό,τι άφθονεί σ' αυτόν, είναι μιά φαντασία σχεδόν άνατολίτικη, γεμάτη όνειρα: κι' ένας άνδρισμός γεμάτος θέληση άκατανίκητη. Σας λέει: θά μάθω κολύμπι τον έρχόμενο χρόνο, θ' αν ήμικί ελώς διόλου άντρας. Είπ' ο μικρότερος άνάμεσα στα δυό άδελφάκια: άλλ' ο μεγαλύτερος, ο Παύλος, είν' ένας παιδαρος ξανθός και παχούτσικος, άσπρος, άπαλός και διάφανος, σάν ένα μήλο, με

μάτια γαλάζια και δειλά, που μιλάει λίγα, γελά συχνά και κάθεται ήσυχος, — έμπιστευόμενος τον έαυτό του στην προστασία του μικρού Ρουτζέρο, πουν' ο πιά μικρός.

(Το τέλος στο έρχόμενο). ΕΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

4.

Στο λιμανάκι του νησιού π' άλύχταγεν ο σκύλος, Τώρα φωνή κρημιά: Μονάχα εκεί στο ψήλωμα σά βάρδια κόποιος μύλος Άργονιάς, στο φσημα του μάστη, τα φτερά.

Και στο γαλάζιο πέλαγο, κάποιο πανί έαυοίγει Σάν όνειρο παιδιού: Σε' άραξόβόλι να ζητάει τόχα γαλήνη λίγη, Ή τις λαχάρες νάνιωσε καινούργιο ταξιδιού; ..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Είχε όμως και μιά συντροφιά στην έρημιά του ο κόντε-Πιπής: την Κατεριά, τη γριά του δηγηάτρια. Μόνο που ήταν κουφή, θεόκουφη, κι' ή συνομιλία μεταξύ τους γινόταν με γνεύματα. Γιατί κι' ή Κατεριά, μη άκούγοντας ούτε την ίδια της τη φωνή, είχε ξεουνηθεί, ή βαριόταν πιά να μιλά, και προτιμούσε να παντά με γνεύσιμο στο γνεύσιμο. Τελος πάντων δεν ήταν και τόσο περιφημη κι' ή μοναχή αυτή συντροφιά του κόντε-Πιπής στην «Αύρα». Γι' αυτό ο άνθρακος είχε στενοχωρηθή πολύ και δεν έβλεπε πιά την ώρα να βόρη ή 15

Άπριλίου για να πάη το βράδυ στο Λευκό Χορό, να διασκεδάση δληνόνχτα.

Όπτε ιδέα δεν είχε πως αναβλήθηκε. Κι' έλεγε: «Ο κόσμος να χαλάση, θά πάω. Για μιά μέρα, δε μη φορηθώ την Άράπα. Δεν πιστεύω πάλι να νάιαι της τήης μου να την άπαντήσω, στον πηγαιμό ή στο γυρισμό. Ά, μπά! θά πάω κι' ο Θεός βοηθός. Μόνο που δεν ξέρω πως να μασαρευθώ. Να γίνω Μαρκήσιος, Σωματοφύλακας, Τούρκος, Άράπης; .. Ά, όχι! Αλλά είναι καλά γι' άνθρώπους κοινούς. Έγώ όμως που περνώ για έξυπνος και πρωτότυπος άνθρακος, πρέπει να βρω κάτι άλλο, καινούργιο, παράξενο, άσηνήθιστο, που να κάνει εντύπωση και να το θυμόνται... ως το χρόνο... Ά, στάσου! το βρήκα!»

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΦΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ μέρα σχεδόν, Διαπλαστούλα, άγέρια και κορίτσια, μας κάνουν αυτή την ερώτηση: «Θέλω να καταρτίσω μια μικρή βιβλιοθήκη για μένα. Τι βιβλία να πάρω;» Έτσι, καθιέρωσα σχεδόν, όρθώνεται μπροστά μας το πρόβλημα της Βιβλιοθήκης, — της παιδικής, της εφηβικής, της νεανικής Βιβλιοθήκης, — ένα πρόβλημα από τα πιο δύσκολα στον κόσμο, και μάλιστα στην Ελλάδα.

Γιατί άλλοι υπάρχουν κι' Εκδοτικοί Οίκοι επίτηδες για τη νεολαία, που εκδίδουν συστηματικά ό,τι χρειάζεται το παιδί, ή εφηβός κι' ή νέος, από το 'Αλφαριθμητάρι να πούμε ως το 'Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό. Κι' όποιος μικρός ή νεαρός θέλει εκεί να κάμει τη βιβλιοθήκη του, δεν έχει παρά να συμβουλευθώ τον πλουσιότατο κατάλογο ενός τέτοιου ειδικού 'Εκδοτικού Οίκου και, με κάθ' έμπιστοσύνη, να διαλέγει και να παίρνει βιβλία, λίγα ή πολλά, κατά τα λεπτά που έχει διαθέσιμα. Και μόνο από τους τίτλους, μπορεί να συμπιραίνω ποιά είναι για την ηλικία του. Άλλα και λάθος να κάνη, δεν πειράζει: ένα βιβλίο που δεν μπορεί ίσως να το διαβάσει φέτος, θα μπορούσε του χρόνου. Πάντα θα είναι ένα βιβλίο καλό, ώρατο, ήθικό, όφελμο. Ποτέ από εκείνα που είναι ζήτημα αν ταιριάζουν και σε μεγάλους.

Μ' όλ' αυτά, κι' έχει ακόμα που τα πράγματα είναι τόσο καλά οργανωμένα, συστηματοποιημένα, ή καταρτισμένες μιας παιδικής και προπάντων εφηβικής Βιβλιοθήκης παρουσιάζει σημαντικές δυσκολίες και καταγιά πρόβλημα άλλο, για το λόγο ότι οι παιδαγωγοί συχνά διαφωνούν αν ένα όρισμένο βιβλίο είναι ή δεν είναι για τη νεολαία. 'Αξαφνα ένας μαθητής του Γυμνασίου μπορεί να ρωτήσει τον καθηγητή του: «Νά πάρω το Ντε-Προφουάντε του 'Οσκάρ Ουάιλντ;» κι' ο καθηγητής του να του πη: «Ναι, πολύ ήθικό κι' ώρατο βιβλίο!» Νά ρωτήσει όμως ύστερα και τον πατέρα του και νακούση: «'Α, μπά, μπά! 'Οσκάρ Ουάιλντ; ποτέ!» Και τέτοια πολλά.

Φαντασθήτε λοιπόν πόσο το πρόβλημα είναι πιο δύσκολο εδώ, όπου τίποτα δεν είναι συστηματικό κι' οργανωμένο, όπου οι περισσότεροι παιδαγωγοί δεν ξερούν ούτε κατ' όνομα τα σύγχρονα λογοτεχνικά βιβλία, όπου επικρατούν οι πιο στενές και σχολαστικές αντιλήψεις, όπου το γλωσσικό ζήτημα χωρίζεται σε δυο στρατόπεδα τους

γραμματισμένους κι' όπου 'Εκδοτικοί Οίκοι, ειδικοί για τη νεολαία, δεν υπάρχουν. Μερικοί, άληθια, όπως ο Οίκος «Ελευθερουδάκης», όπως ο Οίκος Κολλάρου, έχουν και παιδικά τμήμα' αλλά μόνο για μικρά παιδιά, — αλφαριθμητάρι, παραμύθια, νηπιακά διηγηματάκια, παιδικά μυθιστορηματάκια ή ποιηματάκια, με ζωγραφίες και με μουσική. Τέλλα τους όμως βιβλία, που πολλά απ' αυτά ήταν κατάλληλα και για τη νεολαία, είναι ανακατωμένα με τα πιο ακατάλληλα. Πού να ξεχωρίσει και να διαλέξει από καταλόγους!

'Αλλ' αυτό δεν θα πη ότι ένα παιδί πρέπει να περιμένει ως να συστηματοποιηθούν τα πράγματα και στην Ελλάδα, για ναρχίση να κάνη τη βιβλιοθήκη του! Μπορεί να γεράση, ως να ποκτήσουμε και μες εδώ δυο ή τρεις πολιτισμένα έθνη. Θα την κάνη λοιπόν όπως-όπως, με ό,τι έχουμε και δεν έχουμε. Και πρέπει να δηλολογήσω ότι τα φιλόμουσα Διαπλαστούλα σκέφτηκαν τον καλύτερο τρόπο: να γυρέψουν από τη Διάπλασι τους ένα...

τιμοκατάλογο των πιο χρησίμων βιβλίων που υπάρχουν στη γλώσσα μας για τη νεολαία. Μία μόνο είναι ή μεγάλη δυσκολία: ο κατάλογος αυτός ήταν διαφορετικός για κάθε παιδί, ανάλογα με το φύλο του, την ηλικία του, την ανάπτυξη του και τα ιδιαίτερα ακόμα γούστα του. Κι' άλλη μια δυσκολία, όχι μικρότερη: ή Διάπλασι ούτε καιρό θάχει να καταρτίσει κάθε φορά, για κάθε παιδί που της γυρεύει, έναν τέτοιο τιμοκατάλογο, — και με τα ταχυδρομικά κιόλα; Άλλομονο! — οδτε χώρο να τον δημοσιεύη στο φύλλο, ούτε κι' υπηρεσία να του τον στέλνη χωριστά. 'Ετσι λοιπόν, ανεφάρμοστος, μάταιος κι' ο τρόπος που οφίστηκαν τα καλά μου Διαπλαστούλα.

'Οχι και τόσο. Κάτι μπορούσε να γίνη κι' έτσι, που θα γίνη. Δεν θα είναι βέβαια ή τέλεια, ή όριστική λύση του προβλήματος, πάντα όμως θα είναι μία λύση. 'Η Διάπλασι δηλαδή ανέθεσε σε μένα να δώσω μια απάντηση στην ερώτηση που της κάνουν τόσο συχνά. Κι' εγώ θάπαντήσω σε νάταν ένας εκείνος που ρωτά, κι' όχι πολλοί. Με άλλους λόγους, θα σας δώσω τα στοιχεία και θα σας δείξω τον τρόπο που καταρτίζεται μια Βιβλιοθήκη. Και από τα γενικά πράγματα που θα σας πω, εύκολα ίσως θα μπορείτε καθίνας να κάμει τον κατάλόγο του και ναρχίση σιγά-σιγά να προμηθεύεται τα βιβλία που θαποτελέσουν την ιδιαίτερη, την προσωπική του βιβλιοθήκη.

Και πρώτα — πρώτα πρέπει να σας πω, ότι ή μικρή βιβλιοθήκη που καταρτίζει κανένας από παιδί, από εφηβός, πρέπει να είναι ή πυρήνας κι' ή

βάση της μεγάλης βιβλιοθήκης που θάχη άργότερα. Μ' αυτή την προϋπόθεση θα διαλεχθούν τα περισσότερα βιβλία. 'Επειτα θα σας θυμίσω κάτι σπουδαίο, που βέβαια το ξέρετε: τα καλύτερα βιβλία που βγήκαν στην Ελλάδα για τη νεολαία, — για παιδιά από έφτα χρόνων, ως εφήβους δεκαεφτά και παραπάνω, — είναι οι τόμοι της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης» της. Πέντε — δέκα τόμοι από τη μια σειρά, κι' άλλοι τόμοι από την άλλη, να εθός το θεμέλιο κάθε παιδικής Βιβλιοθήκης! Και απ' αυτά τα βιβλία μπορεί να διαλέξη κανείς με κλειστά μάτια.

Για τέλλα, θα σας πω στο ερχόμενο. Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Σενόπουλο.]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τον έβρισκαν στις μηχανές, στα κάρβουνα, κάτω από σκουπίδια ή φαράδια δίχτυα. Δεν έκανε αντίσταση: ένα θλιβερό χαμόγελο μόνο που τους αφαιρούσε τη δύναμη να τον τιμωρήσουν.

'Επιτέλους έγεινε άδύσταχτος. 'Ο διευθυντής του Λυκείου δεν ήθελε πια τέτοια εθόνη. Άλλά τί να τον έκαναν τον άνυπόταχτο μαθητή; Νά τον γύριζαν στη Δαχομήη; 'Ο κ. Μπονφίς, που ήθελε να τάχη καλά με το βασιλιά, δεν τόποφάριζε. Βρισκόμενος σ' αυτή την άμηχανία, είδε μία μέρα, σε μία εφημερίδα της Μασσαλίας, την άγγελία του Γυμνασίου Μορονβάλ. Κι' άμέσως έστειλε το μαύρο βασιλόπουλο στη λεωφόρο Μονταίνη, 25, «εις μέαν από τους ώραιότερας συνοικίας του Παρισιού», όπου, — μπορείτε να το πιστέψετε, — το δέχτηκαν με άναγκές άγκάλες.

Μά ήταν τύχη και ζωντανή ρεκλάμα για το Γυμνάσιο ή διάδοχος του μακρινού βασιλείου! Άρχισαν να τον περιφέρουν, να τον δείχνουν. 'Ο κ. Μορονβάλ φαινόταν μαζί του στο θέατρο, στις ίπποδρομίες, στα μεγάλα δουλεδάρα, παντός. Σοβαρός, επίσημος, σαν τον Φενελάν όταν οδηγούσε τον δούκα της Μπουργκόνιας (*), έμπαινε στα σαλόνια, ενώ οι λακέδες εφώναζαν: «'Η Αυτού Βασιλική Ύψηλότης, ή πριγκιπή διάδοχος της Δαχομήης και ή κ. Μορονβάλ, ή παιδαγωγός του!»

Για μήνες, οι παρισινές εφημερίδες ήταν γεμάτες από ανέκδοτα, λογάρια,

(*). Duc de Bourgogne, (της Βουργουνδίας), ή βασιλικός μαθητής του Ρενέλιον, έγγονος του Δουδοίκου ΙΔ'. Γι' αυτόν ή μεγάλος παιδαγωγός έγραψε και το περίφημο του βιβλίο «Les aventures de Télémaque.» — Σ. τ. Α.

«παιδικά πνεύματα» του Μαντού, — πλαστά τα περισσότερα, — και μάλιστα ένας συντάκτης της άγγλικής «Σημείας» πήγε ξεπίτηδες στο Παρίσι και πήρε συνέντευξη από το μικρό Διάδοχο, που του είπε τις ιδέες του για τον κοινοβουλευτισμό, την υποχρεωτική εκπαίδευση και με ποιά σύστημα έσκόπευε να κυβερνήση μεθαύριο τη χώρα του. Το σοβαρό άγγλικό φύλλο δημοσίευσε δλάκερη αυτή τη συνομιλία. Οι ερωτήσεις ήταν καθαρές, οι απαντήσεις όμως του Μαντού όχι και τόσο. 'Αλλά κι' έτσι, μερικές ήταν χαριτωμένες. Π: χ: όταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε τί φρονεί για την «έλευθερία του τύπου», ή μικρός Διάδοχος άποκρίθηκε:

«— Κάθε φαί, καλό φαί» κάθε λόγος, όχι καλός πει...»

'Ολα τα έξοδα του Γυμνασίου Μορονβάλ έβγαίναν χωρίς άλλο απ' αυτόν και μόνο το μαθητή: ή κ. Μπονφίς πλήρωνε τους λογαριασμούς χωρίς καμιά παρατήρηση. Τί τον ένοιόζε αν το μικρό βασιλόπουλο δεν προχωρούσε απ' το αλφαριθμητάρι ή αν ή μέθοδος Μορονβάλ — άκοστέρ δεν καλυτέρευε τόσο γρήγορα την προφορά του; 'Ας έμνε περισσότερα χρόνια στο σχολείο. Χάθηκε ή κόσμος;

'Ηταν λοιπόν ένας «άμελης» ή Μαντού, άλλ' αυτό δεν έμποδίζε να τον περιποιούνται, να τον χαϊδεύουν, να τον κανακεύουν. Μάθαιναν τ' άλλα «τροπικάκια» να τον παίζουν, να τον διασκεδάζουν, να υποχωρούν σ' όλες του τις απαιτήσεις, να του κάνουν κάθε του θέλημα. Οι «καθηγητές» του γλυκομιλούσαν, του χαμογελούσαν και δεν τον μάλωναν ποτέ. Κι' όλοι πια στο Γυμνάσιο έκαναν όνειρα κι' έτρεφαν έλπίδες για το μέλλον: «'Όταν ή Μαντού θα γίνη βασιλεύς!» Αυτή ή φράση ξαναρχόταν σε κάθε συνομιλία.

'Αμα ή Μαντού θάνέβαινε στο θρόνο, θα πήγαιναν στη Δαχομήη όλοι μαζί. 'Ο Δαμπασάντρ θνάδιοργάνωνε κείπερα τη μουσική και θα γινόταν διευθυντής του Βασιλικού 'Όρθεου. 'Η κυρία Μορονβάλ όνειροπαλούσε να έφαρμόση τη μέθοδό της «σε μεγάλη κλίμακα», σ' εν' άπείραντο Λύκειο, γεμάτο μαύρα μαθητούδια. Κι' ή γιατρός Χίρς έδλεπε τον έαυτο του διευθυντή ενός μεγάλου εκεί Νοσοκομείου, όπου θα μπορούσε να έξασκη τη φανταστική γιατρική του και να κάμει τα επικίνδυνα για τους άρρώστους πειράματά του, χωρίς να τον ένοχλή ή 'Αστυνομία, χωρίς να του γυρεύη κανείς δίπλωμα ή άδεια...

Τους πρώτους μήνες, ή Μαντού ήταν πολύ εύχαριστημένος από τη λατρεία αυτή που τον περιστοιχίζε. 'Επειτα το Παρίσι είναι μία πόλη όπου οι ξε-

νιτεμένοι στενοχωρούνται και νοσταλγούν λιγότερο παρά παντού άλλο. Κι' αν δεν έβρεχε, αν δεν έχιόνιζε τόσο, ή αν ή θειά Κερίκα παρουσιαζόταν κάπου κάπου σε στενό των Δώδεκα Σπιτιών, το βασιλόπουλο θάταν τέλεια εύτυχισμένο.

'Αξαφνα όμως ή τύχη άλλαξε.

«Τό κύριο Μπονφίς έφερε μία μέρα στο Γυμνάσιο Μορονβάλ άπαισιες εισησεις από τη Δαχομήη: 'Ο βασιλιάς Ραχ-Μαντού-Γκαζό είχε χάσει το θρόνο του κι' ήταν αιχμάλωτος των 'Αχαντήδων, που κυρίεψαν τη χώρα του κι' έγκαιβήρυσαν καινούργια δυναστεία. Τα βασιλικά στρατεύματα, τα συντάγματα των 'Αμαζόνων, νικήθηκαν, κατατροπήθηκαν, σκορπίστηκαν, σφάχτηκαν. Κι' ή Κερίκα, ή μόνη που γλύτωσε σαν από θαύμα, είχε καταφύγει

«'Ο Μαντού, παίρνοντας θάρρος από την προσοχή του Τζακ, έξακολούθησε...» (Σελ. 64, στ. β').

στο 'Εμπορικό Πρακτορείο του κ. Μπονφίς και μνηστές τώρα στο Μαντού να μένη στο Παρίσι και να φυλάη καλά το κρη-κρη του.

'Ηταν γραφτό: αν ή Μαντού δεν έχανε το φυλαχτό του, μία μέρα θα βασιλεύσε.

Μ' αυτή την ιδέα μόνο θα διατηρούσε το θάρρος του το δύστυχο βασιλόπουλο... 'Ο Μορονβάλ όμως που δεν έπίστευε στα κρη-κρη, παρουσίασε το λογαριασμό του, — και τί λογαριασμό! — στον κ. Μπονφίς. 'Ο κηδεμόνας τον πλήρωσε κι' αυτή τη φορά.

'Εδήλωσε όμως στο Λυκείο, ότι στο εξής, αν ήθελε να κρατήση στο σχολείο του τον Μαντού, δεν θα πληρώνόταν πια ταχτικά, άλλα θέκανε, σε να πούμε, μία άπεριόριστη πίστωση στον έκπτωτο βασιλιά, με την έλπίδα να πληρωθή και νάνταμειφθή με το παραπάνω, αν ή τύχη του πολέμου τον ξαναβάζε ποτέ στο θρόνο.

'Ο Μορονβάλ άποκρίθηκε εύγενικά: — Άναλαμβάνω το παιδί!

Δεν ήταν πια ή Αυτού Βασιλική Ύψηλότης!

Κι' άμα έλειψε το γόητρο, ή σοβαρός, προπάντων άμα έγεινε γνωστό

πως θα τον είχαν πια δωρεάν, χάθηκαν κι' όλα. Πρώτα έγεινε όμοιος, ίσότημος με τους άλλους οικότροφους ως το τελευταίο κουμπί της στολής. Τον μάλωναν, τον έβερναν, τον άφιναν νηστεία, τον φυλάκιζαν σαν τους άλλους. Κοιμόταν με τους άλλους στον κοινό θάλαμο του ύπνου, ήταν πια άποχρεωμένος να συμμορφώνεται με τον κοινό κανονισμό.

'Ο μικρός δεν μπορούσε να καταλάβη αυτή την άλλαγή και προσπαθούσε να μιλάξη τους σκληρούς εκείνους και τους ψυχρούς με τα γελάκια, τις γριμάτσες και τα καμώματα που άλλη φορά τάβρισκαν τόσο χαριτωμένα. Το κάκου! χαμμένα τώρα όλα!

Και το κακό χειροτέρευσε, όταν ή Μορονβάλ, άφου πέρασαν μερικές τριμηνίες χωρίς να πληρωθή, άρχισε να βρισκω πως ή Μαντού έτρωγε το ψωμί του χαράμι. Κι' από οικότροφο μαθητή, τον έκανε τότε άποταχτικό, άπηρέτη. 'Ισα-ίσα έκείνες τις ημέρες, για οικονομία, είχαν άπολύσει τον άπηρέτη του Γυμνασίου. 'Εόαλαν στή θέση του το Μαντού. 'Οχι όμως χωρίς αντίσταση: Την πρώτη φορά που τούδαλαν στο χέρι μία σκούπα και θέλησαν να του δείξουν πως να τη μεταχειρίζεται, ή μικρός την πέταξε με θυμό. Ούτε να τάκούση! Μά ή Μορονβάλ έιχ, επιχειρήματα άκαταμάχητα κι' ύστερ από ένα γερό ξόλο, το κακόμοιρο άποτάχτηκε.

Τό κάτω-κάτω προτιμούσε να σκουπίξη παρά να μαθαίνη άνάγνωση και προφορά...

'Αρχισε λοιπόν τη δουλειά του μ' ένα ζήλο μοναδικό. Μά ούτε μ' αυτό μαλάκωσε ή Μορονβάλ, που δεν μπορούσε να συχωρήση το ξεπεσμένο βασιλόπουλο για την άπογοήτευση που άθήλητα του είχε προξενήσει. Κι' εξακολουθούσε να το κακομεταχειρίζεται, να το χτυπά για το παραμικρό, να το πηγαίνη από κλώτσο σε βρόντο.

— Ποτέ εύχαριστημένο το κύριο!... Έλεγε το άραπάκι μάσκελπισία. Ποτέ εύχαριστημένο!

Κι' ή ούρανός του Παρισιού του φαινόταν τώρα πιο μαύρος, ή βροχή πιο ραγδαία, το χιόνι πιο άφθονο και πιο ψυχρό...

'Ω, Κερίκα, φιλόστοργη και περήφανη Κερίκα, πού είσαι; 'Ελα λοιπόν να ίδης τί το κάνουν το βασιλόπουλό σου, πόσο σκληρά το μεταχειρίζονται, πόσο άσχημα το τρέφουν και πως το ντούνουν με κουρνιασμένα άποφόρια, χωρίς να τους νοιάξη αν ζοσταίνεται ή αν κρυώνει!... 'Ενα μόνο ρούχο, δικό του, έχει τώρα: την άπηρητική του σαλιά, κάζακα κάκκινη, γιλέκι ρυγωτό και κασέτο με γαλόνη.

(Άκολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΟ

[Αριθ. Έργου. 39]
 "Έγυρε ή ζωή να κοιμηθῆ πλε-
 γμένη με πανόδες
 Και με διαμάντια δλόμανα. Μόνο
 [τό κῆμα πάλι
 Που ἀγρυπνημένο ἀνίσχυα βογγά.
 [Και τραγουδώντας
 Περνά θαλασοπόριστο τό θρο-
 [ισερὸ μοιστράλι.

"Έγυρε ή ζωή να κοιμηθῆ. Κά-
 [ποιο δνειρο περνάει...
 Ψυχές που ξεχαστήκατε στ' ἀπά-
 [τητα σκοτάδια,
 "Ω! κόρες του Νηρέα, ὁ θεός, που
 [σας ξαναστολλοῦν
 Γιά τὸν καλιό σας τὸν χορὸ, μὲ
 [δόλοχουσα πετράδια.

Πουλιά με διάπλατα φτερά, φο-
 [κόλουσα διαβαίνουν
 Στῶν φτερουγιών ή θάλασσα τὸ
 [χάδι ἀνατριμάζει.
 Τριαντάφυλλα φανταχτερά, αἰγύ-
 [κλημα ἀνθισμένο,
 Και φουντωτά χρυσάνθεμα τὸ πῦ-
 [μα ἀνατινάζει.

"Έγυρε ή ζωή να κοιμηθῆ, και
 [τ' ὄνειρο περνάει...
 Γιγάντινα φαντάσματα τὰ δένδρα,
 [οἱ βράχοι, οἱ κάβοι.
 Κ' ή θάλασσα που σπασταράει
 [σὸ χάιδμα τοῦ ὄνειρου,
 Πάλις πῆς ζωῆς ἀνάμνησις σ' ἀ-
 [πατα βάρη θάβα.
 Ἀγχιονάστιο

ΔΑΣΚΑΛΑ

[Αριθ. Έργου. 35]
 "Έκανα κι' ἄγὼ τὴ δασκάλα γιὰ
 [δὴ μῆνες! Εἶχε ἀρρωστήσει μιὰ
 φίλη μου που δίδασκε στὸ Δύκειο
 [τοῦ μπαμπὰ τῆς καί, μὴ βρισκον-
 [τας ἄλλη ἀμέσως, παρακάλεσαν
 ἔμένα νὰ τὴν ἀντικαταστήσω.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δέχτηκα
 [μ' ἄρετη εὐχαρίστηση, που θά-
 [βρισκα τελοσπάντων μιὰ ἀσχολία,
 [κι' ἄς μοῦ λέγανε πὼς ἦταν πολὺ
 [κουραστική.
 Σὰν πρωτομπήκα στὴν Τάξη,
 [εἶδα πολλὰ ζευγάρια ματάκια νὰ
 [μὲ κοιτάζουν περιεργὰ και ἄρε-
 [νητικά, σα νάθειλαν νὰ καταλά-
 [βουν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸ
 [«ποιὸν» τῆς καινοεργίας δασκά-
 [λας τους. Κι' ὅταν ἐς λίγο ἀρχί-
 [σα νὰ μιλοῦ, ὅλα ἀπὸ τὰ ματάκια
 [προσηλάθησαν σὲ μένα προσε-
 [χτικά. Καί σὰ νὰ με μαγνητίζαν,
 [σὰ νὰ με τραβοῦσε ή ψυχὴ τους
 [ή ἀγγὴ πὸ φωνοῦσαν δλόκληρη
 [μέσα στὰ προσοπτικά τους, ἐ-
 [νοιωθα τὰ λόγια μου νὰ βγαίνουν
 [θερμά, συγκινητικά, τρυφερά...
 "... Παιδιά μου, (μὰ νὰί, κείνη
 [τὴ στιγμή μοφοῦσα και νὰ ὀρ-
 [κιστῶ πὼς ἦταν δλόκελα δικιά
 [μου)... θὰ εἰμαστε δὸ σὰ μιὰ
 [οικογένεια ὅλοι... θάσαστε ὅλα
 [ἀδελφάκια ἀγαπημένα κι' ἐγὼ θά-
 [μαι ή μικρὴ σας μαμάκι που θὰ
 [σας λέα ὁ, τι εἶναι πὸ χόρημα,
 [πὸ καλὸ και πὸ ὄρατο... Ἀπὸ
 [σῆς δὲ ζητῶ παρὰ μονάχι νὰ

μ' ἀκούτε και νὰ μ' ἀγοπάζετε...
 — Πόσο ὀμορφα τὰ λέει! μορφο-
 [μοῦρος κάποιο ἀπὸ τὸ πρῶτο
 [θρανίο σὰ νὰ τῆς χαμένα... "Ε-
 [λεγε ἀλήθεια τὸ μικρὸ; Μιλοῦσα
 [ὀμορφα λοιπόν;... "Ενοιωσα
 [τὴν καρδιά μου κείνη τῆ στιγμή
 [νὰ χτυπᾷ δυνατὰ και γρήγορα...
 [Οὔτε σὰν ἀκουσαν τὸ κουδούνι,
 [τὰ παιδάκια δὲ σάλεψαν. Μ' ἄφη-
 [σαν νὰ τελειώσω... Ἔπειτα ση-
 [κώθησαν και βγήκαν ἡσυχα-ἡσυχα
 [στὴν ἀλλή.

Θαρηδ πὼς γνώρισα τὴν ἀλη-
 [θινή χαρὰ, τὴν εὐτυχία, μέσα
 [σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες που ἔ-
 [ζησα μὲ τὰ «παιδάκια μου». Τὰ
 [θαρηδουσα ὅλα δικιά μου, τάγα-
 [πούσα τραλά... Κι' ἔπειτα, ἀνο-
 [πουλάκια που κελαιδοῦσαν σ' ὀ-
 [λανθισμένη ἀνοιξη, μοῦ λέγανε
 [κάθε πρωὶ τὴν «καλημέρα». Κι' ἔ-
 [λεγαν τὸ μαθητὰ τους καθάρα,
 [μ' ἀληθινή τους εὐχαρίστηση. Μὲ
 [πρόσεχαν και μ' ἀκούσαν πάντα.
 [Δὲν εἶχα μαλῶρες ποτὲ κανένα
 [μὰ οὔτε κι' εἶχα τὴ δύναμη νὰ τὸ
 [κάνω. Πρὶν προπιάσω νὰ δῶ τὸ
 [κλαμένο προσοπτικὸ του, θὰ βούρ-
 [κωναν, θαρηδ, τὰ μάτια μου. Μὰ
 [ὄχι, ὅλα ἦταν φρόνιμα τὰ παιδά-
 [κια μου, και διάβαζαν, και ἤξε-
 [ραν, ὅς και ὁ μικροῦλης τοῦ Νη-
 [πιαγογιου μὲ τὰ βελουδένια μα-
 [τάκια που τὸν ἔλεγαν «Χήνο»,
 [ἤξερε πὼς τὸ «γνώστα εἶναι σὰ
 [μαγγοῦλάτι...
 Μὰ ἦθε κι' ή τελευταία μέρα
 [που ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ.
 — Η δασκάλα σας, παιδιά μου,
 [ή κυρία Γεωργία ἔγινε καλὰ πιά.
 [Ἀπὸ ἀδριο θὰ σας κάνει κείνη
 [μάθημα.
 Δὲν εἶπα τίποτ' ἄλλο, γιατί ἐ-
 [νοιωθα νὰ χάνω τὴ φωνή μου
 [ἀπὸ συγκίνηση. Τὰ κεφαλάκια
 [σκύψανε κατακόκκινα χωρίς μι-
 [λά. Καί ξαφνικά ἐνοιωσα τὸ
 [χέρι μου νὰ βρέχεται ἀπὸ φιλιὰ
 [κι' ἀπὸ δάκρυα: «Σὰς ἀγαπῶ, μὴ
 [φύγετε!...» φώναζε κλαίγοντας
 [μιὰ μικρὴ ξανθοῦλα. Καί σὰν αὐ-
 [τὸ νάταν τὸ σύνθημα, ἔνας λυγ-
 [ρὸς ξέφυγε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα.
 [Ἐκοίταξα τὰ σκυμμένα κεφαλάκια
 [μπροστά μου, ἄπλωσα τρέμοντας
 [τὰ χέρια μου σὰ νάθειλα νὰ τῆς
 [καλιῶσα ὅλα και νὰ τὰ φιλῶσα
 [μὲ λαχάρια, καί πῆγα νὰ πῶ,
 [μὰ στάθηκε σὰν κόμτος στὸ λαι-
 [μό μου.
 Γύρισα κι' ἔφυγα, τρέχοντας σχε-
 [δόν, μὲ μάτια βουρκομένα...
 Θέ μου, ἀλήθεια! Δὲ φαντα-
 [ζῶμον πὼς μιὰ δασκάλα ἀγαπᾷ
 [τόσο τὰ παιδιά!...
 Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες

Ο ΝΙΚΑΚΗΣ

[Αριθ. Έργου. 34]
 "Ο Νικάκης εἶναι πολὺ καλὸ
 [καϊδὶ. Δὲν εἶναι παρὰ ἔξη χρονῶ
 [κι' ὀμως κάνει τῆς μαμάς του ἕνα
 [σασὸ δουλειά.
 Θὰ πῆτε, πᾶμε και μετς νὰ προ-
 [νίσουμε στὸν Κύρ-Γιάννη που ἔχει
 [τῆς μεγάλης καρμῆλλας. Ναί, μὰ
 [ὁ Νικάκης καίει και στὸ φαριμα-
 [κίτο, που δὲν ἔχει παρὰ κινίνο.
 "Ἔπειτα ὁ Νικάκης ἔχει ἄλλα
 [καλὰ πού δὲν τὰ ἔχεις οἱς. Πρῶ-
 [τα-πρῶτα δὲ θέλει νὰ τὸν πηρε-
 [τοῦς. Κάνει ὅλες τῆς δουλειές
 [του μονάχος του. Καθαρίζει τὰ
 [καπνοῦστα του, γνῖνει τὰ βιβλία
 [του, συγγρίζει τὸ τραπέζι. Μο-
 [νάχι κάθε πρωὶ φωνάζει τὴ μα-
 [μά του. Τῆ, νὰ τὸν ντίση, νομί-
 [ζετς; "Οχι, καλέ. Αὐτὸς φορᾷ
 [τὰ κουραπάκια του μιὰ χαρὰ
 [ἀλλὰ τὸ μπουστάνι του ἔχει μιὰ
 [στενὴ κομπότρυκα, που δὲ μπο-
 [ρεῖ νὰ περάσῃ μόνος του τὸ κου-
 [μπι. Εἶναι ἀπερησία μ' αὐτὴ τὴ
 [ράφτρα! Πέρον πάλι τοῦξε φτιά-
 [σαι τὴ ζώνη του μεγάλη. Τί τῆς
 [χρῶστῆς;

Υστερὰ ὁ Νικάκης εἶναι πολὺ
 [φρόνιμος. Τρώει ὀμορφα, δὲ ρου-
 [φᾷ τὴ σούτα του ὥστε νὰ σὰς
 [θυμίζῃ τὰ ρουονάκια και δὲ χύνει
 [τὸ πιατο του. Ναί, μὰ... Τῆ,
 [προχθὲς που ἔχουσε τὸ γαλα του;
 [Μὰ, σ' αὐτὸ ἔφταίς τὸ γακάκι.
 Δὲν περιμένε, τὸ εὐλογημένο, νὰ
 [φῶν πρῶτα ὁ Νικάκης μὲ τὸ κα-
 [λὸ κι' ὄστερα νὰ τοῦ δώσῃ κι' αὐ-
 [τονουδὸ τὸ μαρτυκὸ του, μόν' ἀνέβῃ

ΠΑΙΔΟΠΑΙΔΟ

ΤΑ ΑΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

[Αριθ. Έργου. 33]
 "Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω
 [τὴν ἐξοχή. Δὲν μ' ἀρέσει κα-
 [θόλου!
 Υπάρχουνε δένδρα, λουλούδια
 [που μιλῶνουν ὀσχημα... πουλιά
 [που κάνουν ὄμορφο... Δὲν εἶναι
 [εὐχαρίστηση αὐτὴ γιὰ μένα νὰ
 [βρισκομ' ἐκεῖ! Αὐτὸ μὲ πλῆθει
 [ἀρετὰ... Τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζ-
 [ουν νὰ πῶ... νὰ ζῶα μ' ἐμπο-
 [δίζουν νὰ φρά... τὰ ζῶα και
 [τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζουν νὰ κοι-
 [μηθῶ... Καταλαβεῖτε το!
 Κι' εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ στρώ-
 [σῶν τὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ τῆς
 [φυλλοσιπὲς τῶν δέντρων!... Δὲν
 [θέλω νὰ ξαναβάλλουν τὸ τραπέζι
 [κεῖ ἀπὸπῶτα!... Κάθε στιγμή
 [μοῦ φωνάζουν πὼς μιὰ κῆμπια
 [ἔπρεπε στὸ ποτήρι μου και πὼς
 [κάποια ἄραχη κουνιότανε πάνω
 [ἀπὸ τὸ πιατο μου, ἐκεῖ, νὰ!
 [στὴν ἄκρη μιὰς κλωστής.— Οὐπ!
 [ἀνεβαῖνο νὰ κοιμηθῶ... μ' ἕνα
 [κερὶ... πῆπ! πῆπ! πῆπ! νὰ οἱ
 [φέγγες μὲ μπατίζουν στὸ μού-
 [τρα!...
 Γίνονται και πλαγιάζω στὸ
 [κρεβάτι... ἀρχίζω νὰ νερκοῦ-
 [νοῦμαι... Μπουουὸ! Πρέπει
 [νὰ σηκοθῶ... Εἶναι μιὰ μεγά-
 [λὴ μέγα!... "Ισως εἶναι και φαρ-
 [μακερῆ... τὴν αἰσθάνομαι πάνω
 [στ' αὐτὸ μου... Δὲν κουνιέμαι
 [πλέον... Φρερ! τὴν ἔχασα και
 [δίνω ἕνα μπατσο!... Μανιασμέ-
 [νος, τρέχω κατόπῆς τῆς μὲ τὸ νυ-
 [χτικὸ και μὲ τὸ σκουφάκι στὸ
 [χέρι... και πηδῶ πάνω στῆς μα-
 [ρέκλες, πάνω στὴν τουαλέττα...
 [πάνω στὸ κομοδίνο!... Πᾶτς σὸ
 [καρῶθρο. Μπουμ! ἔσκασα ἕνα
 [τζέμι!... Ἀλλὰ τοῦλάχιστο ή
 [καταραμένη μύγα ἔφυγε...
 Περιμένετε, δὲν τελειώσα ἀκό-
 [μα! Σαναπέφτω. Τὰ μικρὰ κου-
 [νοῦμια λέγς: «Α! τί καλὰ!... Νὰ
 [ή στιγμή!...» και σὲ τοιμποῦν
 [ἀπ' ἐδῶ... Ἀναπῆδῶ! τρέβομαι μ'
 [ἀμμοῦα. Μιὰ μωραδιά!... Καί
 [καίνομαι παντοῦ!... Ἀλλὰ τοῦ-
 [λάχιστο δὲν αἰσθάνομαι πλέον τῆς
 [τομπῆς. Σαναπέφτω και ἀρχίζω
 [νᾶτοκοιμοῦμαι...

τὴ γνώμη μας νὰ τὰ θυμούμαστε
 [ὅλα ἀπ' ἐδῶ.
 Ἀποφασίσαμε ἐπὶ τέλους νὰ
 [δοκιμάσουμε κι' ἐμεῖς τὴν τύχη
 [μας. Κάνουμε ἕνα ἄπ' ὄλη τὴν
 [τάξη και στείλαμε τέσσερις νὰ
 [πᾶν ἐκεῖ που πῆγαιναν κι' οἱ ἄλ-
 [λες και, μπροστά στὸν τοίχο, νὰ
 [ὀρίζουν ἕνα-ἕνα τὰ ζητήματα και
 [νὰ κολλοῦν κι' ἕνα εἰκοσάλεπτο
 [στὸν τοίχο. Ἄν τὸ νόμισμα ἔπε-
 [φτε, τὸ ζήτημα ἐκεῖνο δὲ θὰ μᾶς
 [τύχαινε.
 Μὲ πόση ἀγωνία τῆς περιμέναμε
 [νὰ γυρῶσουν ἀπὸ τὸ Μοντεῖο.
 Ἦλθον, μᾶς εἶπαν τὰ ζητή-
 [ματα που θὰ μᾶς τύχαιναν και
 [καθεμιά τράβηξε γιὰ τὸ σῆμα
 [τῆς μὲ ἀληθινή χαρὰ. Τὰ μάθαμε
 [ἐνοοῖται νεράκι.

Τὴν ἄλλη μέρα καθόμασσε στὰ
 [θρανία μὲ θάρρος ἀσυείδιστο
 [και περιμέναμε τὴν διευθύντρια
 [γιὰ τὰ κληῶση.
 Φανταστήτε ὀμως τὴ σιανοχω-
 [ρῖα κι' ἀμηχανία μας, σὰν εἶδαμε
 [πὸς κανὲν ἀπὸ τὰ τρία ζητήματα
 [που μᾶς ἔτυχαν ἦκανε ἀπὸ ἐκεῖνα
 [που μᾶς εἶχε ὑποδείξει τὸ Μοντεῖο!
 Καθίστασε λίγη ὄρα κατασου-
 [ρισμένες κι' ὄστερα, σὰν ἀπὸ
 [συμφώνου, ἀρχίσαμε τὰ κῆματα.
 Ομολογήσαμε στὴ διευθύντρια
 [ὅ, τι κάναμε και μᾶς συγχώρησε,
 [ἀρετῆς τῆς ὑποχωρητικῆς πὼς θὰ
 [μελοῦσαμε γιὰ νὰ ἔξεταστοῦμε
 [ἀλλοῦτερα.

Μὰ σῆς βεβαίῶ πὼς ποτὲ πιά
 [δὲν ἐσχεφθήκαμε νὰ δοκιμάσουμε
 [τὴν τύχη μας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.
 Νεφέλη

ΠΑΙΔΟΠΑΙΔΟ

ΤΑ ΑΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

[Αριθ. Έργου. 33]
 "Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω
 [τὴν ἐξοχή. Δὲν μ' ἀρέσει κα-
 [θόλου!
 Υπάρχουνε δένδρα, λουλούδια
 [που μιλῶνουν ὀσχημα... πουλιά
 [που κάνουν ὄμορφο... Δὲν εἶναι
 [εὐχαρίστηση αὐτὴ γιὰ μένα νὰ
 [βρισκομ' ἐκεῖ! Αὐτὸ μὲ πλῆθει
 [ἀρετὰ... Τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζ-
 [ουν νὰ πῶ... νὰ ζῶα μ' ἐμπο-
 [δίζουν νὰ φρά... τὰ ζῶα και
 [τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζουν νὰ κοι-
 [μηθῶ... Καταλαβεῖτε το!
 Κι' εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ στρώ-
 [σῶν τὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ τῆς
 [φυλλοσιπὲς τῶν δέντρων!... Δὲν
 [θέλω νὰ ξαναβάλλουν τὸ τραπέζι
 [κεῖ ἀπὸπῶτα!... Κάθε στιγμή
 [μοῦ φωνάζουν πὼς μιὰ κῆμπια
 [ἔπρεπε στὸ ποτήρι μου και πὼς
 [κάποια ἄραχη κουνιότανε πάνω
 [ἀπὸ τὸ πιατο μου, ἐκεῖ, νὰ!
 [στὴν ἄκρη μιὰς κλωστής.— Οὐπ!
 [ἀνεβαῖνο νὰ κοιμηθῶ... μ' ἕνα
 [κερὶ... πῆπ! πῆπ! πῆπ! νὰ οἱ
 [φέγγες μὲ μπατίζουν στὸ μού-
 [τρα!...
 Γίνονται και πλαγιάζω στὸ
 [κρεβάτι... ἀρχίζω νὰ νερκοῦ-
 [νοῦμαι... Μπουουὸ! Πρέπει
 [νὰ σηκοθῶ... Εἶναι μιὰ μεγά-
 [λὴ μέγα!... "Ισως εἶναι και φαρ-
 [μακερῆ... τὴν αἰσθάνομαι πάνω
 [στ' αὐτὸ μου... Δὲν κουνιέμαι
 [πλέον... Φρερ! τὴν ἔχασα και
 [δίνω ἕνα μπατσο!... Μανιασμέ-
 [νος, τρέχω κατόπῆς τῆς μὲ τὸ νυ-
 [χτικὸ και μὲ τὸ σκουφάκι στὸ
 [χέρι... και πηδῶ πάνω στῆς μα-
 [ρέκλες, πάνω στὴν τουαλέττα...
 [πάνω στὸ κομοδίνο!... Πᾶτς σὸ
 [καρῶθρο. Μπουμ! ἔσκασα ἕνα
 [τζέμι!... Ἀλλὰ τοῦλάχιστο ή
 [καταραμένη μύγα ἔφυγε...
 Περιμένετε, δὲν τελειώσα ἀκό-
 [μα! Σαναπέφτω. Τὰ μικρὰ κου-
 [νοῦμια λέγς: «Α! τί καλὰ!... Νὰ
 [ή στιγμή!...» και σὲ τοιμποῦν
 [ἀπ' ἐδῶ... Ἀναπῆδῶ! τρέβομαι μ'
 [ἀμμοῦα. Μιὰ μωραδιά!... Καί
 [καίνομαι παντοῦ!... Ἀλλὰ τοῦ-
 [λάχιστο δὲν αἰσθάνομαι πλέον τῆς
 [τομπῆς. Σαναπέφτω και ἀρχίζω
 [νᾶτοκοιμοῦμαι...

ΠΑΙΔΟΠΑΙΔΟ

ΤΑ ΑΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

[Αριθ. Έργου. 33]
 "Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω
 [τὴν ἐξοχή. Δὲν μ' ἀρέσει κα-
 [θόλου!
 Υπάρχουνε δένδρα, λουλούδια
 [που μιλῶνουν ὀσχημα... πουλιά
 [που κάνουν ὄμορφο... Δὲν εἶναι
 [εὐχαρίστηση αὐτὴ γιὰ μένα νὰ
 [βρισκομ' ἐκεῖ! Αὐτὸ μὲ πλῆθει
 [ἀρετὰ... Τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζ-
 [ουν νὰ πῶ... νὰ ζῶα μ' ἐμπο-
 [δίζουν νὰ φρά... τὰ ζῶα και
 [τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζουν νὰ κοι-
 [μηθῶ... Καταλαβεῖτε το!
 Κι' εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ στρώ-
 [σῶν τὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ τῆς
 [φυλλοσιπὲς τῶν δέντρων!... Δὲν
 [θέλω νὰ ξαναβάλλουν τὸ τραπέζι
 [κεῖ ἀπὸπῶτα!... Κάθε στιγμή
 [μοῦ φωνάζουν πὼς μιὰ κῆμπια
 [ἔπρεπε στὸ ποτήρι μου και πὼς
 [κάποια ἄραχη κουνιότανε πάνω
 [ἀπὸ τὸ πιατο μου, ἐκεῖ, νὰ!
 [στὴν ἄκρη μιὰς κλωστής.— Οὐπ!
 [ἀνεβαῖνο νὰ κοιμηθῶ... μ' ἕνα
 [κερὶ... πῆπ! πῆπ! πῆπ! νὰ οἱ
 [φέγγες μὲ μπατίζουν στὸ μού-
 [τρα!...
 Γίνονται και πλαγιάζω στὸ
 [κρεβάτι... ἀρχίζω νὰ νερκοῦ-
 [νοῦμαι... Μπουουὸ! Πρέπει
 [νὰ σηκοθῶ... Εἶναι μιὰ μεγά-
 [λὴ μέγα!... "Ισως εἶναι και φαρ-
 [μακερῆ... τὴν αἰσθάνομαι πάνω
 [στ' αὐτὸ μου... Δὲν κουνιέμαι
 [πλέον... Φρερ! τὴν ἔχασα και
 [δίνω ἕνα μπατσο!... Μανιασμέ-
 [νος, τρέχω κατόπῆς τῆς μὲ τὸ νυ-
 [χτικὸ και μὲ τὸ σκουφάκι στὸ
 [χέρι... και πηδῶ πάνω στῆς μα-
 [ρέκλες, πάνω στὴν τουαλέττα...
 [πάνω στὸ κομοδίνο!... Πᾶτς σὸ
 [καρῶθρο. Μπουμ! ἔσκασα ἕνα
 [τζέμι!... Ἀλλὰ τοῦλάχιστο ή
 [καταραμένη μύγα ἔφυγε...
 Περιμένετε, δὲν τελειώσα ἀκό-
 [μα! Σαναπέφτω. Τὰ μικρὰ κου-
 [νοῦμια λέγς: «Α! τί καλὰ!... Νὰ
 [ή στιγμή!...» και σὲ τοιμποῦν
 [ἀπ' ἐδῶ... Ἀναπῆδῶ! τρέβομαι μ'
 [ἀμμοῦα. Μιὰ μωραδιά!... Καί
 [καίνομαι παντοῦ!... Ἀλλὰ τοῦ-
 [λάχιστο δὲν αἰσθάνομαι πλέον τῆς
 [τομπῆς. Σαναπέφτω και ἀρχίζω
 [νᾶτοκοιμοῦμαι...

ΠΑΙΔΟΠΑΙΔΟ

ΤΑ ΑΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

[Αριθ. Έργου. 33]
 "Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω
 [τὴν ἐξοχή. Δὲν μ' ἀρέσει κα-
 [θόλου!
 Υπάρχουνε δένδρα, λουλούδια
 [που μιλῶνουν ὀσχημα... πουλιά
 [που κάνουν ὄμορφο... Δὲν εἶναι
 [εὐχαρίστηση αὐτὴ γιὰ μένα νὰ
 [βρισκομ' ἐκεῖ! Αὐτὸ μὲ πλῆθει
 [ἀρετὰ... Τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζ-
 [ουν νὰ πῶ... νὰ ζῶα μ' ἐμπο-
 [δίζουν νὰ φρά... τὰ ζῶα και
 [τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζουν νὰ κοι-
 [μηθῶ... Καταλαβεῖτε το!
 Κι' εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ στρώ-
 [σῶν τὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ τῆς
 [φυλλοσιπὲς τῶν δέντρων!... Δὲν
 [θέλω νὰ ξαναβάλλουν τὸ τραπέζι
 [κεῖ ἀπὸπῶτα!... Κάθε στιγμή
 [μοῦ φωνάζουν πὼς μιὰ κῆμπια
 [ἔπρεπε στὸ ποτήρι μου και πὼς
 [κάποια ἄραχη κουνιότανε πάνω
 [ἀπὸ τὸ πιατο μου, ἐκεῖ, νὰ!
 [στὴν ἄκρη μιὰς κλωστής.— Οὐπ!
 [ἀνεβαῖνο νὰ κοιμηθῶ... μ' ἕνα
 [κερὶ... πῆπ! πῆπ! πῆπ! νὰ οἱ
 [φέγγες μὲ μπατίζουν στὸ μού-
 [τρα!...
 Γίνονται και πλαγιάζω στὸ
 [κρεβάτι... ἀρχίζω νὰ νερκοῦ-
 [νοῦμαι... Μπουουὸ! Πρέπει
 [νὰ σηκοθῶ... Εἶναι μιὰ μεγά-
 [λὴ μέγα!... "Ισως εἶναι και φαρ-
 [μακερῆ... τὴν αἰσθάνομαι πάνω
 [στ' αὐτὸ μου... Δὲν κουνιέμαι
 [πλέον... Φρερ! τὴν ἔχασα και
 [δίνω ἕνα μπατσο!... Μανιασμέ-
 [νος, τρέχω κατόπῆς τῆς μὲ τὸ νυ-
 [χτικὸ και μὲ τὸ σκουφάκι στὸ
 [χέρι... και πηδῶ πάνω στῆς μα-
 [ρέκλες, πάνω στὴν τουαλέττα...
 [πάνω στὸ κομοδίνο!... Πᾶτς σὸ
 [καρῶθρο. Μπουμ! ἔσκασα ἕνα
 [τζέμι!... Ἀλλὰ τοῦλάχιστο ή
 [καταραμένη μύγα ἔφυγε...
 Περιμένετε, δὲν τελειώσα ἀκό-
 [μα! Σαναπέφτω. Τὰ μικρὰ κου-
 [νοῦμια λέγς: «Α! τί καλὰ!... Νὰ
 [ή στιγμή!...» και σὲ τοιμποῦν
 [ἀπ' ἐδῶ... Ἀναπῆδῶ! τρέβομαι μ'
 [ἀμμοῦα. Μιὰ μωραδιά!... Καί
 [καίνομαι παντοῦ!... Ἀλλὰ τοῦ-
 [λάχιστο δὲν αἰσθάνομαι πλέον τῆς
 [τομπῆς. Σαναπέφτω και ἀρχίζω
 [νᾶτοκοιμοῦμαι...

ΠΑΙΔΟΠΑΙΔΟ

ΤΑ ΑΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

[Αριθ. Έργου. 33]
 "Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω
 [τὴν ἐξοχή. Δὲν μ' ἀρέσει κα-
 [θόλου!
 Υπάρχουνε δένδρα, λουλούδια
 [που μιλῶνουν ὀσχημα... πουλιά
 [που κάνουν ὄμορφο... Δὲν εἶναι
 [εὐχαρίστηση αὐτὴ γιὰ μένα νὰ
 [βρισκομ' ἐκεῖ! Αὐτὸ μὲ πλῆθει
 [ἀρετὰ... Τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζ-
 [ουν νὰ πῶ... νὰ ζῶα μ' ἐμπο-
 [δίζουν νὰ φρά... τὰ ζῶα και
 [τὰ ζωῶνα μ' ἐμποδίζουν νὰ κοι-
 [μηθῶ... Καταλαβεῖτε το!
 Κι' εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ στρώ-
 [σῶν τὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ τῆς
 [φυλλοσιπὲς τῶν δέντρων!... Δὲν
 [θέλω νὰ ξαναβάλλουν τὸ τραπέζι
 [κεῖ ἀπὸπῶτα!... Κάθε στιγμή
 [μοῦ φωνάζουν πὼς μιὰ κῆμπια
 [ἔπρεπε στὸ ποτήρι μου και πὼς
 [κάποια ἄραχη κουνιότανε πάνω
 [ἀπὸ τὸ πιατο μου, ἐκεῖ, νὰ!
 [στὴν ἄκρη μιὰς κλωστής.— Οὐπ!
 [ἀνεβαῖνο νὰ κοιμηθῶ... μ' ἕνα
 [κερὶ... πῆπ! πῆπ! πῆπ! νὰ οἱ
 [φέγγες μὲ μπατίζουν στὸ μού-
 [τρα!...
 Γίνονται και πλαγιάζω στὸ
 [κρεβάτι... ἀρχίζω νὰ νερκοῦ-
 [νοῦμαι... Μπουουὸ! Πρέπει
 [νὰ σηκοθῶ... Εἶναι μιὰ μεγά-
 [λὴ μέγα!... "Ισως εἶναι και φαρ-
 [μακερῆ... τὴν αἰσθάνομαι πάνω
 [στ' αὐτὸ μου... Δὲν κουνιέμαι
 [πλέον... Φρερ! τὴν ἔχασα και
 [δίνω ἕνα μπατσο!... Μανιασμέ-
 [νος, τρέχω κατόπῆς τῆς μὲ τὸ νυ-
 [χτικὸ και μὲ τὸ σκουφάκι στὸ
 [χέρι... και πηδῶ πάνω στῆς μα-
 [ρέκλες, πάνω στὴν τουαλέττα...
 [πάνω στὸ κομοδίνο!... Πᾶτς σὸ
 [καρῶθρο

μα της 15 Δεκ.) Ροβέρτος, Άδρα του Εδζείνου, Στέφανος Νίνης, Κυρά-Κυραλίνα και Παναγ. Τσιγκονεράκος. — Ήξειλεσα τις παρ'αγγέλις των και τους εθαράκτισθ για τὰ καλά των λόγια. Σε έρω- τήσεις μερικῶν δάπανηφόω στο έρ- χόμενο, αν έχω τόπο.

Αντίθα Καρχηδόνι, Χρυσή Καεδιά, Ροβέρτο, Έβα, Ιλαδα τὰ κομμάτια σας για τὴ Σ. Σ. Σ. και θὰ τὰ διαδώσω με τὴ σειρά των.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

57ον Δελτίον Είδοφόρων
 Από τό 46ον Δελτίον (7η φελ. 5ον) Δρ. 13,874.—
 Τριαντάφ. Δ. Θ. οδω- 5.—
 ρίτης 5.—
 Γεωργία Ι. Ταρασόλη 25.—
 Καίτη Δ. Θεοδοσίου 7.—
 Βασ. Δ. Καζαντζής 50.—
 Έν ελφ. μέχρι σήμεραν θρ 18,959 —

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ.
 Οδὸν προσδόντων εγκρίνεται ἡ ἀνα- νούται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος θρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνώσιμα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1926.—Όσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἐνέχουν εἰς ἀγρία και ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μυρὴν κ. [MK]. Πανσιότα, ἀ. [Ποι-δο], Ἀρ- λανίος, ἀ. [HK. Αη]. Σωτηρία, κ. [III]. Ἴων Θάλης, ἀ. [IV]. Ἀε- γονάκης, ἀ. [EII]. Δροσούλα, κ. [σοσα]. Ἀχαϊκὸς Ἀσὴς, ἀ. [...]. Δεσνὸς Ἀσὴς, ἀ. []. Μπουμπου- λια, κ. [EM]. Δάλια, κ. [5 + 5]. Πορφύρα κ. [3 + 5].

Ανανεώδεις Ψευδώνυμων:
 Ναύτα, κ. Χαμόγαλο τῆς Ἑδρυ- χίας, κ. Σπόρτια Ροδοπέταλα κ. Νιό- βγαλο Τριαντάφυλλο, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
 [Κατὰ τὸ νέο Κανονισμὸ (188 Ὁδη- γὸν Συνδρομητοῦ, Καρ. Δ') κροτάσεις γὰ ἀναλλαγή Μ. Μυστικῶν μὲσ τοῦ Γραφείου δημοσιεύονται ἐδῶ μὴ ὄντων συνοδεύονται ἀπὸ ἰσορῆμα τετραδία με τις ἀπαντήσεις καὶ ἢ ἀνα μόνο- δραμα σὲ καθένα για τὴ διαβίβαση καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἔξῃ: Για μὴ ὡς τρεῖς κροτάσεις δεκα 4, για τις κροτάσεις, λεπτὰ 40 ἢ ἄλλῃ.)

Μ. Μ. ἐπιθυμητὸν νάνταλ- λάζουν:
 1) Ἡ Μίλισσα με Ἐλισσιν Ἀ- γάπη, Μαριάν Ἀντουανέταν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Φάντασμα** (αὐτὸ σοφ. ἐνέκρηνα, χάρω πολλὰ για τὴ γυμνασία καὶ γράφω μὴ) Ἐμμ. II. **Κασσιόπη** (νὰ λοιπὸν μὴ δασκα- λισα ποὺ ξέπει τὸ χρέος τῆς και τὴ δουλειά τῆς) εἶναι ἀπὸ τὴ δ. Μαρίκα Βογιατζή ποὺ τόσο θάρρα, τόσο ἀπεδλητικὰ ἀσπάζει τὴ «Διά- πλασι» σὲ μαθητὲς τῆς, με τὴν πελοποίηση εἰ καὶ ἀφιληθῶν ὄντων ἀπὸ δεύτερο σχολεῖο.) **Ροδόλευ- κων** (ἔλαβα, εὐχαριστὸ καὶ παρι- μων εἰς ἐντυπώσεις α.α.) **Φιλότητα** (εὐχαριστὸ για ὅσα γράφεις) καὶ, ἀπὸ τις Ἀσκήσεις-αὐτῆς ποὺ ἔχουν πολλὰς ἐρωτήσεις, μπορετ νὰ ἔδωγ κανεὶς μόνο μερικὰς ὅταν εἶναι ἀνάγκη ἐπι. νὰ τις βρεῖ ὅλας για νὰ σταίγ τὴ λύση κα' ὅσα βρεῖ,

τόσας θὰ τοὺς μεταρθεῖν.) **Ρόδην Μονέτην** (αὐτὸ, εἶδος, σοφ. ἐνέ- κρηνα' εἰλικὸς νὰ μοῦ γράφεις συ- χνά.) **Κουρσέλι** (μετὰ χάρως ἰ- χαριστορμα σὲν Ριχάρδο ποὺ διαδέχτηκες) **Μαγίαν Δ. Λαντό- λου** (ἔστειλα' καὶ, εὖς περιμένω και τὴς δυὸ) **Φέρον τῶν Πατρῶν** (καὶ, μποριτα και τρακ' ἀλλὰ γιατί δυὸ ὄνοματα;) **Έβαν** (ἐγκρίθηνα συγχα- ρητήρια για τοὺς ἀρραβῶνες τῆς ἀ- δελφῆς σου) καὶ, τὸ φευδώνυμο τοῦ γαμπροῦ σας εἶναι ποὺ νῦνιστὸ στὴ Δογοτεχνία.) **Φωτεινὸν** (ἔστει- λα' εὐτὸ ἔλαίτε, νὰ μὴ συμφωνητε σὲ τις βίβας με τὸ μαγῆλο σου πανθὸ με πειρὸς τὴ χάρη σου!) **Ἰάνθη** **Κ. Μεζᾶ** (χάρω πολλὰ τὸ ἐδρ- ῶσσα κα' ἔχει τόσο ὄρατο ὄνομα- τὰ!) **Μικρὸν Ἐλληνοπούλαν** (λυοχάρτο ἔστειλα' σὲ ἐρχόμενο θὰ τὰ ποῦμα) **Γίνα-Βούγα** (καὶ, ἀλλὰ με νὰ πληρωμὴ) **Γ. Α. Δαμπερζιδη, Οὐδέρων Τύξον** κτλ. κτλ.

Παγκρμένην Ρεματιάν, Στεγί- γλαν, Ἀθ. Γ. Ἀποστολόπουλον, Χιμαίραν, Νιόβην, Ν. Ἀπόδια- κων, Ἀθάμαντα, Φίλανθον, Κα- μάρι τῶν Γονέων (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, δάπανηφόω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- [Συνέχεια 52του Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεσται μέχρι 18 Μαγίου]
- 106. Λεξιγέγραφο**
 Βασιλεῖ ἀρχαῖο, γνωστὸ μὰς, Ἐυκολώτατα θὰ βγάλω,
 Ἄν σὲ πάλι τῆς Ἑλλάδος,
 Ἄλλον βασιλεῖ βόλω.
 Δαφροσεφῆς Ὀλιμπιονίκης
- 107. Δογοπαικτικὸς Λεξι- γειφος**
 Δύο νι. διαν ἔ ὄνης
 Τιτανίδα φανερώνας.
- 108. Μεταγραμματισμὸς**
 Τοῦ Αἰγαίου μινθὸ νησί
 Ἄν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι,
 Μὲ λαμπρότη περιουσίη
 Μὴ θεῖ θὰ ἔσπροβέλη.
 Σανθὴ Νερόβια
- 109. Ἀναγραμματισμὸς**
 Χώρα ὄρατα, ποὺ στὴν Ἑλλάδα
 Τώρα ἀνήκει ἡ μισή,
 Ἐνα γεῖμμα τῆς ἂν οὐσίας
 Καὶ τὴν ἀναγραμματίσης.
 Γίνεσται τοῦ Αἰγαίου νησί.
 Αἰματοβαμμένη Ἀδρα
- 110. Τονόγραμμα**
 Καλὸς δὲν εἶμαι βέβαια,
 Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς τόνο,
 Καλὸς θὰ γίνω ξαφνικὰ
 Καὶ θὰ σοῦ κάω πόνο.
 Τραγέλις Ἄειμα
- 111. Τρίγωνον**
 **** = Ἀρχ. χώρα τ. Ἐδρῶνης
 *** = Ὀμηρικὸς ἦρωσ.
 ** = Σημπλεκτικὸς.
 * = Νηματοῦν.
 = Φωνηεν.
 Καὶ καθέτωσ τὸ ἴδιο.
 Καμάρι τῶν Γονέων
- 112. Συλλαβοποιαιγιον**
 Νὰ εἰσθεθῶν αἱ ἐρητοῦμενα λέ- ξεις, νὰ οὐρωθῇ μία οἰοδῆποτε

συλλαβῆ ἐκάστης και νὰ συναρ- μολογηθῶν αἱ λοιπαὶ κατὰ σει- ράν, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὁρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ πέντε λέξεις.
 Κοινὸν ὀνομαζῶν— κεραιφοροῦν ἔσων— ὄρωσ αὐτοκράτωρ— πο- τὸν θερημαντικὸν σινηθέστατον— ἀγία προφήτωρ— φρισκὸν κάλυμ- μα τῆς κεφαλῆς— ἄνθος κοινὸν— ἠφαισεσιωδῆς νῆσος— τὸ ἐναν- τιον τῆς ἀρχῆς.
 [Αφαισεῖον ἔδωμ

- 113. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς**
 Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν κά- τωθι ἑρητοῦμένων λέξεων ἀποτε- λῶν βασιλεύσαν τῆς Περούσιας.
 1. Νῆσος τοῦ Ἴονιου 2. Περ- σὶ νὸ καθαρῶσθῃ 3. Ἀρχαῖον ὄπλον 4. Πέρσης στρατηγός.
 Ἐσως. Παζίνος
- 114. Φωνηεντόβλιπον**
 * * * * * - τ - σ - μ - χ - ν - κ - γ - ψ - χ - ρ
 Μικρὸς Πυγμαχὸς
- 115. Γεῖφος**
 νο νο νο
 σοῦ σοῦ σοῦ
 νο νο νο
 ἢ ἢ ἢ
 τι τι τι
 α α α
 τι τι τι
 Ελεῖθετος Θράτ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
116. Κινηματογράφος
 Εἰς τὸν σέξυγον ἂν καὶ
 Γαλλικὰ, θὰ ἀκουσθῇ
 Ἐνα ζῶο ποιητὸ
 με τὴν λέξη τὴν ἀπλή.
 Φαῖθων

117. Acrostiche
 Les premières lettres des
 mots ci-dessous forment un
 grand fleuve d'Europe:
 1. Poète Français, classique;
 2. Mont d'Attique; 3. Reine
 célèbre d'Espagne; 4. Ville de
 France.
 Διάντα

ΔΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 45

672 Ἡμίονος (οἰμοί, ὄνος).—
 673. Νεβρός-Ἐβρος.— 674. Υἱός-
 ὄτος-Ιος.— 675. Ἄμρος ἄμρος.
 676. Α Α 677. Ἡ πενία τὸ
 ΡΙΟΝ ηνας κατεργάσαι.
 Α Ν ('Ἡ ἀνάγνωσις κα-
 ΧΕΑΙ τὸ στήλην ἐξ ἀρι-
 Θ Β στερωθ, ἐκ τῶν ἄνω
 ΟΣΣΑ καὶ τῶν κάτω ἐναλ-
 Σ Σ λῆξ.)— 678. ΕΣΘΟ-
 ΝΙΑ (σθένος, θέσις, ὄνος, Νίνος,
 Ἴων, Ἀλας).— 679. ΚΑΤΙΝΑΝΑΣ
 (Φοκίς, ἘκἈτη, Δάτις, Ἀεῖος,
 Χ(Δ)ών, Ὑλιχῆ, ὄρΝις, ἔλλα τη,
 Κάσος.)— 680. Ὅποιος βιάζεται
 σμονώταρ.— 681. Ἡ καρδία καὶ
 ἡ σπλήν εἰσὶν ἐντόσθια. (τ κα ὁ και
 και, εἰς κλήν εἰς, ἦν, ἐνός θῆ α.)
 — 682. Le cocher ou l'ombre.
 (je suis, ποῖς ἀπὸ τὸ être και
 ποῖς ἀπὸ τὸ suivre.)— 683.
 Chacun pour soi et Dieu pour
 tous.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 δεκ 10 νὸ ποὺδ λέξις με
 ἄλλα στοιχεῖα θρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τί-
 μαμα.) Πέρον τῶν 10 λέξεων 30
 λεπτὰ ἢ λέξις, με κλάμα δὲ στοιχεῖα
 λεπ. 70 καὶ με κλάμα 100. 1.
 Ὁ κροτάς σὲ τις ἀγρία 3.
 Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀναρτήθη.
 (ΚΕΤ—106)

Αναλλάσσω Μ. Μυστικὸ με δὲα τὰ
Α Διαπλασοῦλα. Στείλατε ποδοῖα.
 Διους Ἀσπιστὸν Μαγίονα
 Μυτιλῶνος 85, Πότρως.
 (ΚΕΤ—107)

Ελευθερία (τοῦ 1925.) Παιδιά εἰσο-
 ρωνήθηκα ὁ νόος χρόνος-Γιουλιό
 τὴν ἀναλή του μ' ἀπάρηνα λουλου-
 δία, κομμένα ἀπ' τὴ καρδιά μου εἰς
 ἀκρόταρς γωνιάς, και τοὺ παραγγέλω
 σὲ διαβά του γ' ἄρηνι καὶ δευ-
 ἐνά σὲ ἀποσπασθὰ σου. Εἰς πο-
 ῖμένα με τῆς θεμῆσης σου τὴ δροσῖα.
 Παιδιάτα
 (ΚΕΤ—108)

Προηθεῖσας Διαγωνισμὸν ἈΓΡΑΦΩΝ
ΚΑΡΤΩΝ τοποθεσῶν Βραβεῖα τρεῖς:
 κροτάσμα τρεῖςμῶσ. Στείλατε Διους.
 Κολοκοκρῶν 157, Χαριτιά.
 Σαρθούλα Κουρῆλη
 (ΚΕΤ—109)

Ψηφίσαιτε
ΓΑΛΛΟΛΟΓΕΥΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ
 (ΚΕΤ—110)

Προηθεῖσας διαγωνισμὸν καρτῶν το-
πίων. Συμμετοχὴ δίδωμιος. προ-
 θεσμία διήρητος.
 4—Βραβεῖα—4
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΡΕΒΥΡΟΣ ΚΑΤΑΧΡΗΤΗΣ
ΣΑΝΣΕΛΛΑΓΡ
 8 ΦΩΛΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ
 Διους Παναγιώτην Πακανδρόπου-
 λον, Ἀράτου 8, Πάτρως.
 (ΚΕΤ—111)

— ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ —
ΚΟΜΙΚΟΝ ΚΑΡΤΩΝ. Συμμετοχὴ με-
 τὰ ἀσκήσεως. Προθεσμία 40 ἡμερῶν.
ΔΩΡΑ ΔΕΚΑ. Διους: Ἰερόγιον Καλιό-
 ποῦλον, Φέλιπος 41, Πειραιά.
 Μικρὸς Ἀόρωδς, Μίγας Ναντολέων
 Υ. Γ.— Παιδιάτα, Παιδιάτα, Βενε-
 λανος, Ἀπάχηρα, εὖς κροτάσων τῶν
 πλείων.
 διὰ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ και ἑΥΛΩΝ
 διὰ ΣΥΛΓΩΝ και ΡΟΠΑΛΩΝ
 (ΚΕΤ—112)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
ΠΑΤΡΙΑ
 Ο Σύλλογος ἀνάδοξηνας εἰσο-
 ρηται σὲ Διαπλασοῦσμο δέταν
 σκοπὸς δρόσας:
 α) Διὰδοξιν Διαπλασοῦσ.
 β) Προηθεῖσας Διαγωνισμὸν κ. λ. π.
 γ) Ἀνακόμην τῶν ἐχθρῶν.
 Γενόμενος ἐκχωρησῶν τὴν 10ην Δε-
 κερβέτου 1926

ΒΕΒΛΕΡΗΣΑΝ
ΠΡΟΒΛΕΡΣ ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΒΛΕΡΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΓΡΗΜΑΤΕΥΣ ΕΠΙΤΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΤΑΜΙΑΣ ΡΙΠΕ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
 Τ Μ Η Μ Α Τ Α
ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ: ΕΚΡΠ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΔΗΜΟΦΩΝΙΜΑΤΟΣ: ΗΑΥΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΕΣΠΕΡΟΜΑΤΟΣ: ΡΙΠΕ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΠΕΙΝΗ: ΠΡΑΓΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: ΜΠΕ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΕΡΗΠΟΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΤΡΠΙ
ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ: ΠΑΠΑΖΟΥΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΡΟΒΛΕΡΣ: ΦΑΥΣΤΑ
 Στέλλων Κροτάσων δροσῶν τὸ
 ἀποσπασθ. Διους Γεωργ. Σαρθῶντη, κἀ-
 ροδος Καλαρῶτων, Πάτρως.
 (ΚΕΤ—113)

— ἀνάδοξαι καὶ σὲ ἀναλλοῦσθιο κα-
 — ὀρθῶσ σου, ἑρητόμα με θεσούλα
 καὶ τὰ σου. **ΣΧΡΗΜΑ ΡΟΔΟΒΕΤΙΑ**
 (ΚΕΤ—114)

Good morning, τι γίνεσθι; Με ἔνα-
 ναν και καρῖοσ ἐ Σελονοῦσ, κα' ἰ
 κα' διαβάτε τὴ σημεῖωσ τῆς Διαπλά-
 σοῦσ εἰλω.
ΝΙΟΒΙΑΤΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ
 Σμα. τ. Διαπλ.— Ἀπὸ τὸ Νιόβγαλο
 Τριαντάφυλλο εἶναι ἔγρη, δὲν μοσοῖ
 βέβαια νὰ εἶναι ἡ ἑτέρα Γεωργιάδου.